

РЕШЕНИЕ

№ 12523

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 155 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ П. С.

при участието на секретаря БЕЛОСЛАВА В. ИСПИРИДОНОВА като разгледа докладваното от ПЕТЯ П. С. Гражданско дело № 20211110165309 по описа за 2021 година

РЕШИ:

Р Е Ш Е Н И Е

№

14.07.2023 година

град София

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД
състав

III ГО, сто петдесет и пети

На шестнадесети февруари

две хиляди двадесет и трета година

в публично заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПЕТЯ П.С.

Секретар Белослава Испиридонова

като разгледа докладваното от съдия Петя П. С.

гражданско дело номер 65309 по описа за 2021 година на СРС, 155 състав,
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на ЗК “....” АД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление:” №, представлявано от изпълнителните директори, против ЗД “....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: Ищецът, чрез процесуалния си представител, твърди, че подал заявление за издаване на заповед за парично изпълнение, по което било образувано гр.д. № 27987/2021 г. по описа на СРС, 155 състав. Срещу издадената заповед по чл. 410 от ГПК било подадено възражение от длъжника, по повод на което ищецът предявява исковата си претенция. Също така твърди, че на 15.06.2020 г. в с. Кладница, кв. Делта хил, на ул. „Стадиона“ № 21, управляващият лек автомобил „Волво“, с рег. № СВ8921КН, ударил паркирания лек автомобил „Грейт Уол“, с рег. № РК5956ВР, в резултат на което настъпили щети за последния. За настъпилото ПТП бил съставен двустранен констативен протокол за ПТП на 15.06.2020 г., в който било посочено, че виновен за ПТП-то бил водачът на лек автомобил „Волво“. Излага твърдения, че към датата на ПТП-то по отношение на лек автомобил „Грейт Уол“, с рег. № РК5956ВР, била сключена имуществена застраховка „Каско“ с полица № 93002010020486 с ищеца със срок на покритие от 16.02.2020 г. до 15.02.2021 г., а по отношение на лек автомобил „Волво“, с рег. № СВ8921КН, имало задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника. По повод на настъпилото ПТП при ищеца била образувана преписка по щета № 1301-1361-20-402510, по която ищецът заплатил на увреденото лице сумата от 955,18 лв. Също така излага твърдения, че отправил покана до ответника за заплащане на платеното застрахователно обезщетение, за което ответникът изпаднал в забава и дължал и лихва за забава в размер на 38,12 лв. Моли съда да постанови решение, с което да приеме за установено по отношение на ответника, че ЗД “....“ АД дължи на ЗК “....” АД сумата от 955,18 лв. - главница, представляваща дължимо застрахователно обезщетение по преписка по щета № 1301-1361-20-402510, сумата от 38,12 лв. - мораторна лихва за периода от 15.11.2020 г. до 07.04.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените по делото разноски. Ангажира доказателства.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа исковата молба. Моли съда да уважи предявените искиви претенции, претендира направените по делото разноски.

В законоустановения срок е постъпил отговор на исковата молба по смисъла на чл. 131 от ГПК от ответното дружество ЗД “....“ АД. Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва исковите по основание и размер. Не оспорва наличието на застрахователно отношение относно лек автомобил „Волво“, с рег. № СВ8921КН. Оспорва механизма на настъпилото ПТП и наличието на причинно-следствена връзка между

настъпилото ПТП и вредоносния резултат, както и вида и размера на щетите. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат. Излага подробни съображения. Моли съда да отхвърли предявения иск, претендира направените по делото разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца. С отговора на исковата молба са направени доказателствени искания.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния си представител, поддържа отговора на исковата молба. По делото е депозирано становище по съществото на спора, направено е възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Така предявената искова претенция е с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 415, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 412, ал. 1 от КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Направено е възражение по реда на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, както и искане по реда на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, преценени съобразно разпоредбата на чл. 12 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложеното гр.д. № 27987/2021 г. по описа на СРС, 155 състав, е видно, че на 18.08.2021 г. съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 8924, по силата на която ЗД "...“ АД, ответник в настоящото производство, е осъден да заплати на ЗК "...“ АД сумата от 955,18 лв. - главница, представляваща дължимо застрахователно обезщетение по преписка по щета № 1301-1361-20-402510, сумата от 38,12 лв. - мораторна лихва за периода от 15.11.2020 г. до 07.04.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 75 лв. – направени по делото разноски, от които: сумата от 25 лв. – платена държавна такса и сумата от 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение. В срока по чл.414 от ГПК е постъпило възражение от длъжника. В предвидения едномесечен срок заявителят ЗК "...“ АД, ищец в настоящото производство, е предявил установителен иск.

От приетия като доказателство заверен препис от двустранен констативен протокол от 15.06.2020 г., се установява, че на 15.06.2020 г. в Делта хил е било реализирано ПТП с участници: лек автомобил „Волво“, с рег. № СВ8921КН, управляван от собственика Е. К., и паркиран лек автомобил „Грейт Уол“, с рег. № РК5956ВР, собственост на С. С., при което били причинени щети на паркирания лек автомобил.

От приетия по делото като писмено доказателство заверен препис от застрахователна полица № 93002010020486 от 11.02.2020 г., е видно, че между ЕТ „С. С. – Изолпласт“, в качеството му на собственик на лек автомобил „Грейт Уол“, с рег. № РК5956ВР, и ищцовото дружество, е бил сключен договор за застраховка “Каско” със срок на покритие от 16.02.2020 г. до 15.02.2021 г.

От представената и приета като доказателство заверен препис от застрахователна полица № Е19610012139 от 04.07.2019 г., е видно, че между Е. Ц. К., в качеството му на собственик на лек автомобил „Волво“, с рег. № СВ8921КН, и ответното дружество, е бил сключен договор за застраховка “Каско” със срок на покритие от 05.07.2019 г. до 04.07.2020

г.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че при ЗД “....” АД е била образувана преписка по щета № 1301-1361-20-402510, по повод постъпило уведомление, по която щета на 25.09.2020 г. застрахователят е платил обезщетение в размер на 955,18 лв. по сметката на увреденото лице.

От представеното по делото уведомително писмо, отправено от ищеца до ответника на 02.10.2020 г. се установява, че ищецът е поканил ответника да възстанови платеното застрахователно обезщетение по процесната щета в размера на 955,18 лв., а от уведомително писмо от 15.10.2020 г., изпратено от ответника до ищеца се установява, че ответникът е отказал плащане по отправената регресна покана.

От приетото по делото заключение на вещото лице по назначената съдебна автотехническа експертиза, което съдът възприема като обективно и безпристрастно, се установява механизмът на настъпилото ПТП, съответствие на описаните в опис-заключение на застрахователя щети на механизма на ПТП-то, както и стойността на причинените щети към датата на настъпване на застрахователното събитие, като стойността на причинените щети към датата на настъпване на застрахователното събитие по средни пазарни цени на материалите и труда, необходим за отстраняване на повредите по лек автомобил „Грейт Уол“, с рег. № РК5956BP, при ремонт с нови части без начислен ДДС е 1 786,70 лв., а с начислен ДДС – 2 142,84 лв. Вещото лице също така установява, че стойността на разноските, които застрахователят обичайно прави за определяне на застрахователното обезщетение и за приключване на щетата са от 10 до 20 лв., средно 15 лв. Също така установява, че процесното ПТП е било предизвикано от водача на лек автомобил „Волво“, както и че ПТП-то е могло да бъде предотвратено от водача на лек автомобил „Волво“, като не управлява автомобила си, движейки се към паркирания лек автомобил „Грейт Уол“. От техническа гледна точка, причината за настъпилото ПТП, са били субективните действия на водача на лек автомобил „Волво“ със системите за управление на автомобила, който не е подсигурил дистанция между управлявания от него автомобил и паркирания лек автомобил „Грейт Уол“.

От разпита на свидетеля С. се установява, че през 2020 г. е работел в кв. Делта хил в с. Кладница и е паркирал колата на паркинга в центъра на Делта хил. сочи, че върху главата му паднала керемида, нямал спомен какво точно се е случило и лежал в болница в гр. Перник. Инцидентът настъпил около 15 дни по-рано от инцидента с колата и по-късно свидетелят предявил претенция за обезщетение. Съдът възприема показанията на свидетеля, тъй като същите кореспондират с останалите събрани по делото доказателства.

От разпита на свидетелката С. се установява, че знае, че колата е била ударена в задната част, но не знае от кого. Свидетелката била със съпруга си С. в Делта хил на обект. Колата била паркирана, свидетелката и съпругът ѝ оглеждали къща и при връщане до колата забелязали, че е ударена. Колата била паркирана на терен пред строяща се къща. Съдът възприема показанията на свидетелката, тъй като същите кореспондират с останалите събрани по делото доказателства.

От разпита на свидетеля К. се установява, че колата на свидетеля и колата на свидетеля С. били една след друга със задните си части и между колите имало разстояние 10-15 м. Съдът не възприема показанията на свидетеля в останалата им част, тъй като същите противоречат на останалите събрани по делото доказателства, а отделно от това свидетелят отрича, че е подписвал двустранен констативен протокол, който не е оспорен по надлежния ред от процесуалния представител на ответника.

При така установената фактическа обстановка за съда се налагат следните изводи:

По делото е безспорно установено, че към момента на настъпване на застрахователното събитие е било налице валидно застрахователно правоотношение между увреденото лице и ищцовото застрахователно дружество. От събраните по делото доказателства се установява, че увреденото лице е платило дължимата застрахователна премия на ищеца, като последният е водил редовно счетоводство.

Съгласно разпоредбата на чл. 412, ал. 1 от КЗ се урежда регресното право на застрахователя по имуществена застраховка „Каско“ да претендира платеното от третото лице, причинило повредата на застрахованата вещ или от неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“. Застрахователят, който е платил обезщетение, встъпва в правата, които застрахованият има срещу третото лице или неговия застраховател.

От представените по делото писмени доказателства е видно, че ищцовото дружество и собственикът на увредения лек автомобил са имали сключен договор за застраховка „Каско“. В срока на действие на договора и в рамките на покритието от застраховката рискове, застрахованият автомобил е бил увреден, в резултат на настъпилото ПТП, при което са нанесени щети на лек автомобил „Грейт Уол“, с рег. № РК5956ВР. На основание сключения договор за застраховка „Каско“ и настъпило застрахователно събитие ищцовото дружество е платило обезщетение в общ размер 955,18 лв., видно от събраните доказателства. Предвид извършеното плащане, ищецът е встъпил в правата на застрахования срещу ответника, в качеството му на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на прекия причинител на вредите.

Ищецът, в качеството му на застраховател по имуществена застраховка, изплатил застрахователно обезщетение на увреденото лице, може да предяви вземанията си по реда на чл. 412, ал. 1 от КЗ направо към застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на причинителя на вредите. Съгласно последната разпоредба застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на увреденото застраховано лице до размер на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разходи за определянето му. Съдът, с оглед на събраните доказателства, включително и изслушаното заключение на вещното лице по назначената съдебна автотехническа експертиза, приема, че вредите – предмет на обезвреда от застрахователя, са в причинна връзка с настъпилите вреди в резултат на ПТП, като в конкретния случай причина за настъпилото ПТП са действията на водача на лек автомобил „Волво“, с рег. № СВ8921КН. По отношение на размера на вредите, съдът приема, че те възлизат на 2 142,84 лв., видно от заключението на вещното лице по назначената експертиза,

което съдът цени наред с останалите събрани по делото доказателства. Ето защо и в полза на увреденото лице, в случая собственика на автомобила, е възникнало право да иска обезвреда на основание чл. 45 от ЗЗД. С оглед на извършеното плащане и встъпването на застрахователя в правата на застрахованото лице срещу застрахователя на причинителя на вредата, съдът намира, че са налице условията за ангажиране на отговорността на ответника, съгласно чл. 412 от КЗ.

С оглед на изложеното по-горе съдът приема, че е налице фактическия състав на чл. 412 от КЗ и в полза на ищеца е възникнало право да встъпи в правата на пострадалото лице до размера на обезщетение на стойност 955,18 лв., до който размер претенцията се явява основателна и доказана.

За да бъде уважено направеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат е необходимо увреденият да е допринесъл чрез поведението си за настъпване на вредите. Съдът приема, че е в конкретния случай не е налице съпричиняване на вредоносния резултат по отношение на лицето, управлявало увредения лек автомобил, доколкото съобразно с разпределената по чл. 154 от ГПК доказателствена тежест, ответникът не доказва съпричиняване на вредоносния резултат. Ето защо възражението като неоснователно следва да бъде оставено без уважение.

С оглед основателността на претенцията за заплащане на платеното от застрахователя обезщетение, съдът намира за основателна претенцията за присъждане на лихва за забава по чл. 86 от ЗЗД. Съдът приема, че правото на регрес е възникнало от датата на плащането, но длъжникът по него не е в забава от този момент. Съгласно чл. 86 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В случаите, когато няма определен ден за изпълнение, какъвто е настоящият, длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора по смисъла на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД. Предвид изложеното вземането за лихва върху главницата от 955,18 лв. е основателно, считано от получаване на поканата до окончателното уреждане на взаимоотношенията между страните. С оглед на разпределената между страните доказателствена тежест по чл. 154 от ГПК ищецът не доказва момента на връчване на регресната покана на ответника. Ето защо исковата претенция за заплащане на лихва за забава за претендирания период следва да бъде отхвърлена като недоказана.

Съдът намира за основателно искането за заплащане на законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед по чл. 410 от ГПК – 19.05.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, поради което същото следва да бъде уважена.

По отношение на претенцията за установяване размера на дължимите в заповедното производство разноски, съобразно с т. 12 от ТР 4/2013 от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС, съдът следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени в заповедното производство, съобразно с изхода от спора и да разпредели отговорността за направените разноски. Съобразно с чл. 81 от ГПК във връзка с чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените в заповедното производство разноски в размер на

72,12 лв. от общо направените разноски в размер на 75 лв., от които: сумата от 25 лв. – платена държавна такса и сумата от 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

По отношение на искането за присъждане на направените по делото разноски от процесуалния представител на ищцовото дружество, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК, съдът намира същото за основателно, като съразмерно с уважената част от исковите претенции в тежест на ответника следва да бъдат възложени направените от ищеца разноски в размер на 447,15 лв. от общо направените разноски в размер на 465 лв., от които: сумата от 75 лв. – платена държавна такса, сумата от 150 лв. – платено възнаграждение за вещо лице, сумата от 140 лв. – платено възнаграждение за свидетели и сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

По отношение на направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на направените по делото разноски, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, съдът намира същото за основателно, като съразмерно с отхвърлената част от исковите претенции в тежест на ищеца следва да бъдат възложени направените от ответника разноски в размер на 11,13 лв. от направените разноски в размер на 290 лв., от които: сумата от 150 лв. – платено възнаграждение за вещо лице, сумата от 40 лв. – платено възнаграждение за свидетел и сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

С оглед на гореизложеното, Софийският районен съд, 155 състав,

Р Е Ш И :

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявени искиви претенции от ЗК “....” АД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление:” №, представлявано от изпълнителните директори, против ЗД “....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, че ЗД “....“ АД дължи на ЗК “....” АД, сумата от 955,18 лв. /деветстотин петдесет и пет лева и осемнадесет стотинки/ - главница, представляваща дължимо застрахователно обезщетение по преписка по щета № 1301-1361-20-402510, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, като ОТХВЪРЛЯ исковата претенция за сумата от 38,12 лв. /тридесет и осем лева и дванадесет стотинки/ - мораторна лихва за периода от 15.11.2020 г. до 07.04.2021 г.

ОСЪЖДА ЗД “....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, ДА ЗАПЛАТИ на „ЗК “....” АД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление:” №, представлявано от изпълнителните директори, на основание чл. 81 от ГПК във връзка с чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 72,12 лв. /седемдесет и два лева и дванадесет стотинки/, представляваща направени по делото разноски в производството по издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 8924 от 18.08.2021 г. по гр.д. № 27987/2021 г. по описа на СРС, 155 състав.

ОСЪЖДА ЗД “....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, ДА ЗАПЛАТИ на ЗК “....” АД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление:” №, представлявано от изпълнителните директори, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК, сумата от 447,15 лв. /четиристотин четиридесет и седем лева и петнадесет стотинки/, представляваща направени по делото разноски.

ОСЪЖДА ЗК “...” АД, с ЕИК, със седалище и адрес на управление:” №, представлявано от изпълнителните директори, ДА ЗАПЛАТИ на ЗД “...” АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, сумата от 11,13 лв. /единадесет лева и тринадесет стотинки/, представляваща направени по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____